

Ei anna nende kurri meel,
Et ellaksid siin õigel teel.

Kes allandlik on igganes,
Sell' armastus on süddames:
Kus ial teisel waewa näab,
Seäl temma lohhe abbiks läab.

Kus temma joud ei ullata,
Ja südda wõttab sullada:
Kül annab temma head nou,
Kui abbi käib ta ülle jou.

1854 aasta laul.

Kül kaua aega meie maal
On rahho ello olnud;
Nüüd jälle on, kui wannal a'al,
Suur sõa-kissa tulnud.
Sest waenlane jo risub merd,
Ja püab sada meie werd,
Ja rikkuda keif linnad, maad,
Et nalga jääksid tuhanded.

Ta tahhab wõtta meie maad,
Mis ial ei woi olla,
Sest kindlad on ka meie raad,
Kus ta ei julge tulla.
Ta sagge'st teeb kül põllemist
Ja risub laewo saddamist,
Teeb keifi asjo kalliks,
Se murre teeb meid halliks.

Mis ütleb sest nüüd keif ma-ilm
Ja Issand Jummal taewas:
Et waenlase! on südda külm
Ja tuhanded on waewas;
Mo armas risti-usso wend!
Ma süddamest nüüd pallun sind:
Oh jätta omma tuio
Ja minne rahhus koio!

Oh mõtle! kas on meile süüd,
Et sinna wälja tullid?
Sa wistsist omma ello müüd:
Sind tapwad meie kulid!
Sest igga hing, kes leiba sööb
Ka kelle südda rindus lööb,